

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. október 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt I.rendű vádlott neve és társa ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. június 21. napján kihirdetett 2.B.183/2016/28. számú ítéletét *megváltoztatja*.

I.r. vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés mértékét 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, míg a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 4 (négy) évre *súlyosítja*.

I.r. vádlott vonatkozásában mellőzi a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezést, és megállapítja, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú eljárás során felmerült 115.583 (száztizenötezer-ötszáznyolcvanhárom) Ft bűnügyi költségből I.r. vádlott 45.000 (negyvenötezer) Ft-ot, míg II.r. vádlott 35.000 (harmincötezer) Ft-ot, I.r. és II.r. vádlott egyetemlegesen 35.583 (harmincötezer-ötszáznyolcvanhárom) Ft-ot köteles megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során 40.000 (negyvenezer) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből I.r. vádlott 20.000 (húszezer) Ft-ot, II.r. vádlott 20.000 (húszezer) Ft-ot köteles megfizetni.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2018. március 8-tól június 21. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott és az utóbbi napon kihirdetett, 2.B.183/2016/28. számú ítéletével bűnösnek mondta ki *I.r. és II.r. vádlottat* társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164.§ (1) és (8) bekezdés I. fordulata), ezért I.r. vádlottat mint különös visszaesőt 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat 2 év - végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönben végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre ítélte, mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, akként, hogy I.r. vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon, míg II.r. terhelt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes kedvezményre.

Külön-külön, valamennyi költségételt megosztva kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egyenlő arányú viselésére.

Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyész I.r. vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú börtönben végrehajtandó szabadságvesztés-büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés

kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, míg I.r. vádlott és védője, továbbá II.r. vádlott védője enyhítés érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.204/2018/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve az ügyészi fellebbezést helyes indokaira tekintettel mindenben fenntartotta.

Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. A történeti tényállás megállapításához felhasználta a vádlottak, a sértett és korlátozott terjedelemben tanú 1 tanú vallomását, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításait. A másodfokú ügyészi álláspont szerint a törvényszék helytállóan mérlegelte a fenti bizonyítékokat, helyesen volt figyelemmel a vádlotti tagadással szemben az egyéb hiteltérdemlő bizonyítékok tartalmára, s ezek helytálló értékelésével a fellebbezésekkel sem támadott, megalapozott tényállást állapított meg. Az ítélet személyi részét, illetőleg a II.r. vádlott előéleti adatait a fellebbviteli főügyészség pontosítani indítványozta, majd arra mutatott rá, hogy az irányadó tényállásból a vádlottak büntetőjogi felelősségére vont következtetés és a bűncselekmények minősítése egyaránt törvényes, azt az elsőfokú bíróság szakszerű jogi indoklással látta el.

A büntetéskiszabási körülményeket pontosításra szorulónak minősítette, az időmúlás enyhítő nyomatéka álláspontja szerint nem különösen jelentős, indítványozta egyúttal az irányadó középértékek ítéletben való feltüntetését.

Megítélése szerint az ítéletben is felsorolt súlyosító körülményekre tekintettel az irányadó középérték felét sem elérő tartamú szabadságvesztés súlytalan szankció I.r. vádlottal szemben, II.r. vádlott esetében a középértéktől évekkel elmaradó tartamú szabadságvesztés méltányos, valamennyi enyhítő körülményt is kellően figyelembevévő joghátrány.

Az I.r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásával kapcsolatos ítéleti rendelkezés törvénytörő, a bűnügyi költséggel összefüggő rendelkezés sem törvényes, a felmerült költségből a védelmekkel kapcsolatos díjakat a terhelteknek önállóan kell viselniük, az egyetemleges kötelezés csak az el nem különíthető költségelemekre vonatkoztatható.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú ítélet Be. 606.§ (1) bekezdése szerinti megváltoztatására, az I.r. vádlottal szembeni szankciók tartamának felemelésére, I.r. vádlottal szemben a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezés mellőzésére és a bűnügyi költség korrekciójára tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve az ügyész által az I.r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést az átiratában foglaltaknak megfelelően maradéktalanul fenntartotta, összefoglalóan arra tett indítványt, hogy a fellebbezéssel támadott elsőfokú határozat megváltoztatásával az I.r. terhelten szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés és közügyektől eltiltás tartamát az ítélet tábla emelje fel, a feltételes szabadság legkorábbi időpontját meghatározó ítéleti rendelkezést nevezett vádlott tekintetében mellőzze és egyúttal állapítsa meg, hogy I.rendű vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Indítványozta továbbá a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezések átirat tartalmának megfelelően történő megváltoztatását, egyéb vonatkozásában pedig a törvényes és megalapozott határozat helybenhagyását.

Az I.r. vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az enyhítés érdekében benyújtott fellebbezést változatlan tartalommal tartotta fenn, álláspontja szerint az első fokon eljáró törvényszék ítéletében megalapozottan végezte el annak értékelését, hogy milyen tartalmú vallomások és egyéb bizonyítékok állnak rendelkezésre az ítéleti tényállás megállapításához, ennek során tekintettel volt az I.r. terhelt részbeni ténybeli beismerésében foglaltakra is, összességében azonban nem kellő mértékben volt figyelemmel a rendelkezésre álló

bizonyítékok, tények, adatok és körülmények egészére. A védői megítélés szerint az ügyészi állásponttal szemben az elsőfokú bíróság korlátozott terjedelemben sem volt figyelemmel tanú 1 tanú vallomásában foglaltakra, hiszen részletezte annak okait, miért zárja ki ezen vallomásokat a bizonyítékok köréből, ezért utóbbiak nem vehetők figyelembe a tényállás megállapításánál. Erre tekintettel a vádat csupán a sértetti vallomások támasztják alá az I.r. terhelt által el nem ismert cselekményrészekre vonatkozóan, az adatokból azonban az is megállapítható, hogy a vádlottak és a sértett is ittasak voltak, a védői álláspont szerint emiatt olyan jellegű súlyos bántalmazás, mint amelynek megvalósítását a törvényszék megállapította, a minden kétséget kizáró bizonyítás szintjén nem róható a védeence terhére. Összességében nem cáfolható azon védekezés, miszerint védeence csak egy pofont adott a sértettnek, amelynek nem lehetett következménye a felmerülő súlyosabb sérülés, illetőleg ez nem alkalmas életveszélyes állapot előidézésére.

A védelem indítványozta az enyhítő körülmények, az időmúlás, a terhelti ténybeli beismerő vallomás, a kísérleti szakban rekedés, a szándék eshetőlegessége nyomatékos figyelembe vételét, ezek megfelelő értékelése mellett az ügyészi fellebbezés elutasítását, s az ítélet megváltoztatása mellett enyhébb joghátrány alkalmazását arra is külön figyelemmel, hogy szabadulását követően a védeence minden igyekezete arra irányult, hogy beilleszkedjék a társadalomba.

A másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében a II.r. vádlott védője változatlanul fenntartotta az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezésben foglaltakat, a fellebbviteli főügyészség által indítványozott kisebb korrekciókat indokoltnak ítélte, emellett pedig indítványozta a védeccével szemben kiszabott büntetés próbaidőre történt felfüggesztése idejének mérséklését.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítélet tábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján felülbírált.

Ennek körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának.

Az elsőfokú bíróság által fogatosított, valamint a nyomozati szakban lefolytatott, a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével kapcsolatos eljárási cselekményekkel összefüggésben sem volt feltárható törvénysértés, így az ítélet táblának a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból az elsőfokú bíróság által értékeltekhez képest nem kellett bizonyítékot kirekesztenie.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához elengedhetetlen volt.

E feltárt bizonyítékokat maradéktalanul értékelési körébe vonta, ezen túlmenően foglalkozott minden olyan adattal és körülménnyel, amely az ügy helytálló ténybeli és jogi megítélésében a lényegi kérdések alapos tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Számba vette és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a megállapított ítéleti tényállást. Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte az I.r. terhelt tárgyalási szakra némiképpen megváltoztatott, illetőleg társát terhelő előadásokkal kiegészített részbeni elismerő nyilatkozatait, az ügy sértettjének eljárás során mindvégig konzekvens vallomásait, az ambuláns kezelőlap, illetőleg szemészeti lelet alapján készült orvosszakértői vélemény megállapításait, valamint a helyszíni adatgyűjtés és a rendőri jelentés adatait. Mindemellett helytállóan volt figyelemmel a tényállás megállapításánál a szakértői véleményen túlmenően a szemle megtartásáról felvett jegyzőkönyv adataira és a csatolt fényképmelléklet által tanúsított körülményekre, továbbá az egyéb okirati bizonyítékok tartalmára.

Fentiek szerint a megfelelő körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmaz tárgyalás anyagává tételére perrendszerűen került sor, a bizonyítékok értékelése és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték.

A mérlegelő és ténymegállapító tevékenysége során az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított döntő jelentőséget az I.r. vádlotti részbeni ténybeli beismerés, illetőleg a vádlottak egymást terhelő nyilatkozatai mellett a sértett vallomásaiban foglaltaknak, nevezett szavahihetősége nem volt kétségbe vonható, valamennyi érdemi körülményre vonatkozóan következetes előadást tett, így az egyes terhelti hivatkozásokkal ellentétes tartalmú nyilatkozatai, az azt alátámasztó okirati és szakértői bizonyítékok szolgálták az ítéleti tényállás megállapításának alapjául.

Nem támadható ugyanakkor az az elsőbírói mérlegelés sem, amelynek eredményeképpen az elsőfokú bíróság kizárta a bizonyítékok köréből tanú 1 tanúvallomását, egyrészt, mert I.r. vádlott féltestvéreként a nyomozati szakban a vallomástétel akadályára nem figyelmeztették, a tárgyalási szakban pedig a hozzátartozója szerepére tekintettel nem kívánt vallomást tenni, másrészt pedig azért, mert vallomása a törvényszék által részletezett okokból összefüggéstelen és értelmezhetetlen II.r. vádlott közreműködésére nézve.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított ítéleti tényállás tehát túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján annyiban szorul pontosításra a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával, miszerint a terheltek előéletére vonatkozó adatok kiegészítendőek azzal, hogy I.r. vádlott vonatkozásában a B.132/2012/39. számú jogerős ítélet 2015. október 21. napján emelkedett jogerőre, míg II.r. vádlottat a Soproni Járási Ügyészség 2013. február 22. napján, a B.9/2013/4. számú határozatával garázdaság vétsége miatt részesítette megrovásban.

A fentiek szerinti kiegészítésekkel és pontosításokkal az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, erre figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja és a (3) bekezdése szerint helyesbített, illetőleg kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a terheltek büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára, ezen túlmenően az I-II.r. vádlottak terhére rótt testi épség elleni bűncselekmény minősítése is törvényes. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy elsősorban az erőbehatások erejére, sorozatjellegére, az elkövetés egyéb körülményeire, a támadott testtájakra figyelemmel a két terhelt testi sértés okozására irányuló egyenes szándéktól vezettetve bántalmazták a sértettet, ugyanakkor tudatuk átfogta a beállók, illetőleg létrejöhethető következmények ténykörülményeit, elsősorban azt, hogy közösen kifejtett magatartásuknak akár életet veszélyeztető következményei is előállhatnak, ez a felismerés azonban nem tartotta őket vissza a cselekmény megvalósításától, eshetőleges szándékkal tanúsították magatartásukat.

Ugyanakkor mindenben helytálló az az elsőbírói felismerés is, miszerint az okozottnál lényegesen súlyosabb sérülés, az életveszélyes következmény kialakulásának elmaradása kizárólag a fennálló körülmények szerencsés összjátékán, a konkrét következmények véletlenszerű alakulásán, nem pedig a vádlottak szándékának múltott.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálata során az ítélőtábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, és összességében osztotta a törvényszék álláspontját azzal összefüggésben is, hogy az enyhítő körülmények, így különösen a jelentős időmúlás és a kísérleti szakban maradás, illetőleg a büntetlen előélet nyomatékára és a fokozatosság elvére figyelemmel mindkét vádlott vonatkozásában a

középmértéket (7, illetőleg 5 év) el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt. A büntetéskiszabás egyes körülményei ugyanakkor pontosításra szorultak, I.r. vádlott esetében a súlyosító körülmények sorából a bizonyítottsága hiányának okán mellőzni kellett a hajléktalanok sérelmére elkövetett testi sértési bűncselekmények helybeli gyakoriságára vonatkozó utalást, valamint a kétszeres értékelés tilalma miatt a szabadságvesztés-büntetés hatálya alatti bűnelkövetést. Az enyhítő körülmények közül az ítéletábra mellőzte a súlyosabb minősítést megalapozó magatartás eshetőleges szándékkal történő elkövetését (az adott bűncselekmény specialitása, hogy jellemzően eshetőleges szándékkal valósítható meg, a kivételesen előforduló egyenes szándék minősítendő adott esetben súlyosító körülményként), emellett a terhelt alacsony műveltségének semmilyen befolyása nem volt a megvalósított bűncselekményre, a társadalomba való beilleszkedési szándékkal történő munkakeresés és munkavégzés pedig mindenkitől elvárható, utóbbi két tényező ugyancsak nem értékelhető enyhítő körülményként.

Fentiek miatt II.r. vádlott vonatkozásában is mellőzni kellett az enyhítő körülmények köréből az eshetőleges szándéokra utalást.

Az I.r. terhelt helytállóan megállapított különös visszaesői minőségére figyelemmel a vele szemben alkalmazandó büntetési tételkeret 2-től 12 évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középmértéke 7 év. Több, az elsőfokú bíróság által nagyobb nyomattal értékelt enyhítő körülmény másodfokú elbírálás során történő mellőzésére figyelemmel, az összes releváns büntetéskiszabási tényező egymásra tekintettel is történt értékelése alapján megállapítható, hogy az első fokon kiszabott szabadságvesztés-büntetéssel I.r. vádlott vonatkozásában nem érhetőek el a büntetési célok, az alkalmazott joghátrány nem szolgálja megfelelően a speciál prevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket sem, és nem tekinthető arányosnak a vádlott és az általa megvalósított cselekmény társadalomra veszélyességi fokával, nem alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától történő visszatartására. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nevezett terhelttel szemben a büntetési célok megvalósításához magasabb tartamú szabadságvesztés-büntetés alkalmazására és ahhoz igazodó mértékű mellékbüntetésre van szükség, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ügydöntő határozatát a Be. 606.§ (1) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés és mellékbüntetés tartamát a rendelkező részben foglaltak szerint súlyosította.

Nem törvényes I.r. vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátásával összefüggő ítéleti rendelkezés sem, s arra figyelemmel, hogy I.rendű vádlott a korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítélete után, még annak végrehajtása megkezdése előtt követte el a jelen elítélése alapjául szolgáló szándékos bűncselekményét, a Btk. 38.§ (4) bekezdés d/ pontja alkalmazásával a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből őt az ítéletábra kizárta, s egyúttal mellőzte az elsőfokú ítéletnek a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározásával összefüggő rendelkezését.

Az irányadó büntetéskiszabási tényezők helyes értékelése mellett kellő alappal került sor II.r. terhelt vonatkozásában a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére, annak időtartama is megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek és a büntetési céloknak, a próbaidő tartamának mérséklésére erre tekintettel nem kerülhetett sor.

Ugyancsak megváltoztatásra szorult az elsőfokú ítéletnek a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezése is, mindegyik vádlott külön-külön köteles viselni a saját büntetőjogi védelmének ellátásával összefüggésben felmerült költségeket, az ezt követően fennmaradó költségek megfizetésére pedig egyetemlegesen kötelezte a terhelteket az ítéletábra a Be. 574.§ (4) bekezdésében foglaltak alkalmazásával.

Egyebekben a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék ítéletének további járulékos rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal,

hogy a Be. 613.§ (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viselése tárgyában.

Győr, 2018. október 4.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Csák Csilla sk.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2018. június 21. napján kelt 2.B.183/2016/28. számú ítéletének meg nem változtatott része I.rendű vádlott neve I.r. és II.rendű vádlott neve II.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. október 4.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke